

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 10 (181)
ЖОВТЕНЬ
2019 РОКУ

НЕЗАБАРОМ ЖНИВА

25-26 жовтня 2019 р. в м. Нідді, Німеччина, на базі християнської місії милосердя «Неемія» проходив перший Форум служителів церков ХВЄ країн Європи та Англії.

130 делегатів та гостей форуму представляли 19 країн, у тому числі ОАЕ та Кенію.

Розпочав захід словами привітання та інформацією про цілі і перспективи зібрання служителів єпископ Юрій Веремій, відповідальний за працю церков ХВЄ в країнах Європи та Англії.

Молитву благословення звершив керівник місії «Неемія» Едуард Шмідт.

Йоганнес Юстус, єпископ Союзу євангельських церков Німеччини, своє палке звернення до делегатів завершив такою ж палкою молитвою.

Нікого не залишив байдужим семінар «Сила церкви — в єдності духа і союзу миру» єпископа Сергія Линника, Санкт-Петербург, Росія.

Співпрацівник місії «Неемія» пастор Симон Бошман завершив перший день роботи форуму словом на основі тексту з Книги Неємії — про важливість вміння говорити те, що люди готові почути, і робити те, що робити треба.

Увечері того ж дня відбулося робоче засідання

організаторів форуму і керівників делегацій.

Наступний день розпочався зі слова старшого єпископа РЦХВЄ Едуарда Грабовенка. Власне свідчення промовець поєднав із закликом до місіонерської праці.

Старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко виголосив семінар на тему «Братство у світлі Божого Слова». Ще один семінар — «Виклики сучасності для віруючих в Європі та Англії і відповіді на них» виголосив Олександр Дем'яненко, пастор з Варшави.

А міжнародний євангеліст С. Радчук звернувся до присутніх словами Священного Писання: «Нарешті ж будьте всі єдинодумні, спочутливі, братолюбні, милосердні, покірливі» (1 Петр. 3:8).

Під час роботи форуму короткими свідченнями про милість Божу у місіонерській праці ділилися Василь Дерун (Швеція), Ярослав Демко (Іспанія), Борис Сафанюк (ОАЕ), Владислав Гречман (Німеччина), Іван Іванцюк (США), Віталій Джиздан (Італія), Євген Якушев (Англія), Микола Синюк, Віктор Вознюк (Україна), Костянтин Кучеря (Бельгія), Юрій Брунер (Німеччина) та інші.

У прославленні Господа учасників форуму вело подружжя Леоніда та Ліни Демчуків з Чехії. Єпископ Юрій Веремій завершив дводенний форум презентацією стратегічного бачення, підготовленою напередодні на робочому засіданні.

Підсумовуючи роботу форуму, можна сказати: цією справді історичною подією розпочалася ще одна сторінка праці нашого братства. Попереду — безкраї ниви. Грядуть жнива!

Олег Карпюк.

Оповідання «Крізь сумніви» Володимира Чалчинського перемогло у літературному конкурсі ім. Джона Буньяна

5 жовтня 2019 року в Києві відбулася церемонія нагородження переможця Літературного конкурсу ім. Джона Буньяна 2019 року та Літературна школа.

Літературний конкурс ім. Джона Буньяна — спільна ініціатива департаменту освіти Української Церкви ХВЄ та служіння «5 хлібів та 2 риби», тож саме очільник департаменту освіти Віктор Вознюк привітав переможця і вручив фінансову винагороду як подяку за внесок у розвиток християнської літератури.

Оповідання Володимира Чалчинського «Крізь

сумніви» було визнано журі найкращим з усіх надісланих на конкурс творів. Голова журі конкурсу Богдан Галюк вручив переможцю пам'ятний приз. Після презентації збірки оповідань «Крізь сумніви», до якої ввійшли найкращі конкурсні роботи, на гостей заходу чекала Літературна школа.

Головний редактор журналу «Благовісник» Юрій Вавринюк відверто говорив про відповідальність, яку ми несемо за свою творчість перед споживачами. Відомо блогерка Марічка Галюк, розповідаючи, як не зіпсувати хорошу історію поганим текстом, поділилася спогадами про політ на парашуті та розповіла, що саме вважає «різновидом християнського лихослів'я».

Понад 50 учасників заходу отримали в подарунок примірник збірки «Крізь сумніви», інструкцію впливу на всесвіт через текст, нові знайомства і хороший настрій. Авторка бестселерів, факівчиня з міжнародних книжкових прав і письменниця Надійка Гербіш ділилася власним досвідом роботи з редактором та експертом, змусила присутніх взаємодіяти і багато сміятися!

Прес-служба Літконкурсу ім. Джона Буньяна.

НОБЕЛІВСЬКУ ПРЕМІЮ МИРУ ЗНОВУ ОТРИМАВ П'ЯТИДЕСЯТНИК ІЗ АФРИКАНСЬКОГО КОНТИНЕНТУ

Другий рік поспіль Нобелівська премія миру вручається представнику п'ятидесятницької Церкви! Цього року її вручено ревному християнину, який належить до Ethiopian Pentecostal community Full Gospel Believers Church, — прем'єр-міністру Ефіопії Абію Ахмеду.

«Чудова новина! Ми раді за нашого земляка та визнання його миротворчих зусиль в стосунках з Еритреєю. З його обранням на високу посаду повністю змінилася політична ситуація на «африканському розі» — коментує диякон Київської церкви «Божий мир» уродженець Ефіопії Гірум Бекеле.

Минулого року Нобелівську премію миру теж отримав представник Африканського континенту — пастор Деніс Муквеге з Конго.

Премію йому вручили за допомогу жінкам, які постраждали від насилля під час бойових дій.

Як найкращий світовий фахівець в сфері лікування гінекологічних травм, доктор Муквеге продовжує лікувати Словом також душі своїх пацієнтів, змінюючи таким чином їх життя та долі.

ПАСТОР СТАВ РАДНИКОМ МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

10 жовтня пастор Київської церкви «Скинія» Рустам Фатуллаєв був обраний головою Ради у справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України. Секретарем призначено пастора Павла Царевського, головного військового капелана Української Євангельської Церкви, повідомляє «Релігія в Україні» з посиланням на Vog.news.

Згідно з положенням Міністерства оборони, голосування в раді — почергове. На посаді радника міністра оборони України з релігійних питань пастор Фатуллаєв буде один рік.

Рада у справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України була створена 2008 року і є представницьким міжконфесійним консультативно-дорадчим органом, що діє на громадських засадах при Міністерстві.

Завдання відомства — поліпшення пасторської опіки військовослужбовців та впровадження служіння військового капеланства. За статутом голова Ради стає радником міністра оборони з релігійних питань.

Йоганнес Раймер:

«ПОРІВНЯЙТЕ УКРАЇНУ З КРАЇНАМИ КОЛИШНЬОГО РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ – ДЕ ЩЕ СТІЛЬКИ ВІРУЮЧИХ?»

Четверта щорічна місіонерська конференція «Час діяти!», що відбулася 5 жовтня у церкві «Благодать» (с. Софіївська Борщагівка), зібрала понад 300 молодих людей із церков Київської області. Її ціль – мотивувати молодь на служіння, духовно підтримати тих, хто вже працює на місії, та розвиток партнерства.

Основним спікером конференції, що пройшла під орудою Київського обласного об'єднання УЦХВС та місії «Глобальне партнерство», цього року був Йоганнес Раймер – пастор-місіонер, доктор богослов'я з Німеччини. Як вчений-історик та місіонер з багаторічним досвідом, він поділився своїм баченням, відповів на запитання та розповів свідчення, які не залишили байдужим нікого.

Шість точок на Київщині та закордонні місії

Розпочалася конференція з молитви. У проголошенні присутніх повів хор Київської церкви на Кар'єрній, 44. Ведучий заходу Євген Савочка висловив бажання організаторів: «Нехай ця конференція змінить життя багатьох. Вірю, що тут багато тих, котрі скажуть: «Господи, ось я, пошли мене!».

Уже сьогодні курс церков Київщини на підтримку місії має гарні плоди: в області діють шість місіонерських точок – у селах Семиполки, Митниця, Дубечня, Білогородка, Глибичка і селищі Володарка. Випускники місіонерської школи «Глобальне партнерство» (с. Скригалівка) служать за кордоном – у Непалі, Грузії, Киргизстані. Групи місіонерів працюють з волохами на Прикарпатті. Про це розповів старший пресвітер церков Київського обласного

місії: навчання молоді в місіонерських школах тощо. І нарешті третій – виїзд місіонерів на служіння – як в Україні, так і за кордон».

За словами старшого пресвітера, половина із 42 церков області щомісяця фінансово підтримують місію.

Пророцтво тисячолітньої давнини

Зі списку численних посад та звань спікер конференції професор Йоганнес Раймер виділяє два – генеральний директор з питань примирення Всесвітнього Євангельського Альянсу та покликання місіонера. «Я той, хто горить місією!» – говорить він.

У юності Йоганнес Раймер був атеїстом і комсомольським активістом, однак після дискусій з християнами став віруючим. Як християнин зазнав утисків під час служби в армії, а у 1976 році разом з сім'єю емігрував з СРСР до ФРН, де пішов навчатися до євангельського вишу.

«За спеціалізацією я історик, багато років ви-

Вони пішли по всьому тодішньому світу, був сильний місіонерський рух. Усе, що ми називаємо християнством на пострадянському просторі, більшою чи меншою мірою сягає коренями цієї історії».

За словами професора, на початку ХІ століття одне зі згаданих пророцтв стверджувало, що через тисячу років це місце (Київщина і, ймовірно, Україна) стане важливим центром євангелізації світу.

Відкриття в архівах АНБ

В історії було чимало часів, коли на українській землі відбувалось пробудження.

«Для мене самого було відкриттям, що перші протестанти на території України з'явилися не у 1800-х роках, як часто говорять, а у 1500-х. Минулого року, коли з нагоди тисячоліття Бресту відкрили архіви в Академії наук Білорусі, мене запросили туди як спеціаліста, що знає грецьку, єврейську та латинь. Виявилось, що вже у 1562 році на території Західної України, в Острозі та інших місцях, з'явилися реформатські церкви. Були також хрещенські церкви, такі, як ми сьогодні. Там містилася також одна з найбільших місіонерських шкіл того періоду», – розповідає спікер.

Це був час стрімкого розвитку освіти, науки та культури. На жаль, у 1619 році у Польщі знову перемогли католицькі сили й почалося гоніння, настав час контрреформації.

«У Бога є план щодо нас. Він дивиться на світ не так, як люди (ми бачимо те, що під носом, думаємо про зарплати). Бог же бачить через тисячі років. Я переконаний, що для України настав день увійти в Його історію. Порівняйте вашу країну з країнами колишнього Радянського Союзу – де ще стільки віруючих? Ніде. А що, ви такі особливі? Та ні, ви покликані – у цьому вся суть. У Бога є план, і тому Він благословляє землі. Нам треба це розуміти», – підкреслив Йоганнес Раймер.

Окрім служінь та блоку питань-відповідей, роздінкою заходу став розіграш призів, серед яких – термочашки, фітнес-браслети та суперприз – портативна колонка для євангелізації.

Час діяти!

Ми запитали учасників конференції «Час діяти!» про їхні враження. І ось що вони сказали.

Богдан Пуйда, пастор церкви в м. Василькові. – Я місіонер з 1997 року. Наша церква була заснована після євангелізації американського місіонера Річарда Гуденафа. Зазвичай він приїжджав у місто, брав два тижні посту, а потім цілий місяць день у день проводив євангелізації. Це було у травні, а вже 7 червня ми охрестили 13 людей. Сам я з Івано-Франківська, закінчив Київський біблійний інститут, після якого разом з дружиною почав молитися, щоб Бог направив на служіння. Ось так і потрапив до Василькова, уже 22 роки на місії.

Такі конференції, як ця, потрібні не тільки для молоді, яка шукає себе у служінні, але й для пасторів, які формують світогляд людей у церквах, щоб спонукати їх до місіонерства. І для тих, хто служить на місії, – для підбадьорення і підтримки.

Марія Марченко, церква «Філадельфія» м. Київ.

– Дуже зацікавила тема конференції. Проповідник розповів унікальні факти зі свого життя. Над тим, чи готова поїхати на місію, я ще не думала, але висновок зробила: треба вірити й шукати своє покликання.

Олександр Щербак, студент МШ «Глобальне партнерство».

– У місіонерську школу мене привело бажання бути частинкою Божого плану, цеглинкою в Божому Царстві. На конференції дуже сподобалось свідчення Йоганнеса Раймера. Зрозумів, що все, що було в моєму житті досі, було для того, щоб я пришов на те місце, де є зараз. Хоча раніше я співав у церковній групі, не відчував, що це мій поклик, а в школі відчуваю. Хочу бути місіонером.

Станіслав Мініч, місіонер в с. Семиполки.

– Я з церкви с. Тарасівки Броварського району. Поклик «Час діяти!» я почув давно, час від часу працював на місіонерських точках. А у 2017 році пастор запитав: «Чи не хотів би ти взяти село і працювати?». Відповів, що помолюся. Поїхали в село, познайомилися... Тепер служимо там усією сім'єю (дружина і двоє дітей): щосуботи у школі займаються до півтора десятка дітей, щонеділі проводимо служіння. Цього року вже охрестили одну людину, ще четверо-п'ятеро людей з села постійно приходять на зібрання.

На конференції мене по-особливому торкнула притча про те, як нагодували п'ятьма хлібами та двома рибами п'ять тисяч народу: коли ти довіряєш Богові щось маленьке, Він це помножує.

Тетяна Івасінська, студентка МШ «Глобальне партнерство».

– Я почула про місіонерську школу на Малинфесті, потім почитала в Інстаграмі та прийшла навчатися. На цій конференції я ще більше утвердилася у своєму виборі. Зрозуміла, що Бог кличе кожного бути місіонером на тому місці, де він є. Дуже хороше було слово!

Яків Нікітін, диякон церкви в смт. Клавдієво.

– Такі конференції допомагають молодим людям. Йоганнес Раймер гарно відкриває тему покликання, деякі способи, як розібратися в собі: кличе мене Бог чи ні, що для цього потрібно, наскільки я потрібен Богу в місії. І конференція дає відповідь на ці питання. Я – місіонер на місці, де живу. Диякон, займаюсь із молоддю. Своє покликання знаю, але в будь-якому разі на такі конференції варто їхати, тому що Бог відкриває нові двері, нові ідеї, дає свіжість думок тощо. Це актуально для всіх.

chve.org.ua.

об'єднання УЦХВС Олександр Озеруга.

«У сфері місіонерства наші церкви проходять три етапи – говорить Олександр Володимирович, – Перший – це момент усвідомлення, що Україна не є місіонерським полем №1: ми маємо 30 років свободи й корені у трьох-чотирьох поколіннях, маємо людські та фінансові ресурси, тож самі можемо сіяти для інших. Другий етап – кроки підготовки до

кладаю в університеті історію місії. Радий сьогодні служити на Київщині, оскільки саме тут (про це, мабуть, не всі знають) тисячу років тому почалося велике діло Євангелія. Національна Церква у ті часи перебувала під гнітом грецької Церкви, тому не могла розвиватись. Тоді з'явилося ряд пророцтв, і група священників, монахів заявила, що на слов'ян Господь покладає місію проповідувати про Христа.

«ОБНОВЛЕННЯ В СИЛІ»

«А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати – і не потомляться!, будуть ходити – і не помучаться!» (Ісаї 40:31).

На жіночу конференцію під назвою «Обновлення в силі» 12 жовтня зібралися сестри з церков Запорізької області. Ті, хто вперше відвідав такого роду зібрання, отримали незабутні враження, – таким цікавим і насиченим було це служіння.

Конференцію вітальним словом відкрили єпископ обласного об'єднання церков ХВС Запорізької області Андрій Лисенко та відповідальна за за жіноче служіння в області Ольга Лисенко. Словом поділилася також гостя з м. Бердянська Белла Косьяненко.

Дуже цікаву програму підготували сестри-спікери зі США. Цікаво і повчально говорили і наші сестри, ділячись свідченнями про те, як Бог вершить Своєю

волю, надихаючи і мотивуючи присутніх ще більше служити та довіряти нашому Господу.

Наприкінці словом настанови про те, як оновитися в силі, поділився єпископ Андрій Лисенко. Ну і, звичайно, був ще coffee break, де сестри мали змогу познайомитися ближче і поспілкуватися.

ДЕРЕК ПРИНС

БЛАГОДАТІ ПОСТУПЛИВОСТІ

Є речі, в яких ми, як християни, не повинні поступатися ніколи. Наприклад, поступатися сатані, бо Святе Письмо говорить: «Противтеся дияволіві, і він утече від вас» (переклад Хоменка). Або гріху. Однак у житті трапляються обставини й ситуації, які благополучно вирішуватися тільки після того, як ми навчимося поступатися.

Вміння поступатися — це ознака зрілості. Недавно я слухав одного молодого проповідника, вся проповідь котрого була присвячена тому, що він міг би звершити. Я сидів і думав: «Усе це добре, брате. Однак я б хотів подивитися на тебе, коли ти дістанешся до кінця того, що можеш». Тому що в Господа є місце, де проходить межа нашої здатності робити що-небудь.

І мова не лише про те, на що ми здатні завдяки нашим природним здібностям чи освіті, — мова про духовне служіння, котре нам подарував Бог. Навіть у цьому ми дістаємося місця, де на ніщо більше не здатні. Біда багатьох людей у тому, що вони так і не засвоюють цей урок.

Міра духовної сили

«Ми, сильні, повинні нести слабості безсилю, а не собі догоджати» (Рим. 15:1).

Сила вимірюється не тим, скільки я можу зробити. Насправді вона в тому, скільки слабкостей інших людей я здатен переносити. Бути сильним у своїх власних здібностях насправді не вимагає великої духовної сили. Сила потрібна, щоб зносити слабкості інших.

Павло говорить: «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилю, а не собі догоджати». Саме таке ставлення протилежне духові нинішнього віку, який говорить: «Бери від життя все, що можеш. Слабкі нехай самі турбуються про себе».

Християни перших віків вирізнялися своєю турботою про немічних. Вони доглядали покінутих і хворих. І це вразило античний світ. Він не міг зрозуміти, що спонукає християн турбуватися про людей, які нічого не можуть дати їй є лише тягарем.

Люди безсилі, немічні й слабкі віруючі — це ті, хто слугує перевіркою нашої духовної сили. Якщо я християнин, моїм мотивом стане бажання робити те, чого бажає Ісус Христос. Як тільки ми почнемо намагатися догодити Ісусові, це неминуче приведе до способу життя, що повністю відрізняється від того, яким живуть невідроджені люди. У нас не буде необхідності щось доводити з Біблії — наш спосіб життя зробить нас відмінними від інших.

Зректися себе

Щоразу перед тим, як мені вдається принести Богові якийсь плід чи зробити щось Йому на догоду, я проходжу через щось неприємне для себе. І щоразу коли я догоджаю собі, я не роблю нічого, що мало б хоч якусь цінність в Божих очах.

Перше, що я мушу зробити, — це зректися себе. Відкинути его, яке заявляє: «Я хочу!.. Мені подобається!.. Мені здається!.. Я вважаю!..» Я мушу сказати своєму его: «Ні!».

Зректися себе — це означає сказати собі: «Ні!». Якщо ви не говорите собі «ні», ви не можете жити життям християнина.

Кожного з нас стосуються слова Ісуса з Євангелія від Луки, 9:23: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде».

Що насамперед треба зробити, коли ви приймаєте рішення слідувати за Ісусом? «Хай зречеться самого себе...» Ви не можете слідувати за Ісусом, доки не вирішите зробити це. А після зречення себе — «Хай візьме свого хреста...»

У грецькому оригіналі сказано: «Бери щоденно». Кожен день дає християнину сприятливу можливість для того, щоб узяти свого хреста. Якщо ви скористаетесь цим шансом, то проживете день у перемозі. Якщо ж втратите його, то матимете день поразки.

Але що це за хрест? Чарльз Сімпсон з цього приводу сказав: «Ваш хрест там, де ваша воля перетинається з волею Божою».

Коли Ісус ішов на Голгофу, Він промовив: «Ніхто в Мене його (тобто життя) не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову» (Ів. 10:18). У цьому сенсі й у вас ніхто не відбирає життя. Якщо ви не віддасте його добровільно, воно залишиться у ваших руках, ви продовжуватимете його контролювати.

Ваш хрест, любий брате, — це не ваша дружина. Її не потрібно «розпинати», а потім носити кожного дня. І це не ваш чоловік, любя сестро. Це також і не ваша хвороба. Ваш хрест — це місце й ситуація, в яких ви здатні прийняти рішення не догоджати собі.

Дух Христовий

«Бо Боже й немудре — розумніше воно від людей, а Боже немічне — сильніше воно від людей!»

(1 Кор. 1:25).

Оце так парадокс! Існує дещо немудре, що виходить від Бога, й воно мудріше за будь-яку нашу мудрість. Що ж це? Хрест! Тим немічним і немудрим, що було у Христовому хресті, Бог запанував над усією силою й усією мудрістю цього світу.

І ще один вірш на цю тему: «А ви не в тілі, але в душі, бо Дух Божий живе в вас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його» (Рим. 8:9).

В усій Біблії «Духом Божим» називається Святий Дух. Бог — Дух Святий, рівний Отцеві й Синові, й Він говорить від першої особи як Бог. Приміром, у Діяч 13:2 Святий Дух промовляє до пастирів церкви в Антіохії: «Відділіть Варнаву та Савла для Мене на справу, до якої покликав Я їх».

А «Дух Христовий» представляє божественну природу, що особливим чином була явлена в житті Ісуса Христа. Вона невіддільна від Його Особистості. І, за словами Павла, вирізняє справжнє Боже дитя: «А коли хто не має Христового Духа, той не Його».

Багато людей хрещені Святим Духом і говорять мовами, творять дива, але мало чи й зовсім не проявляють Духа Христового. Ознака, що робить нас Божими дітьми, — це не говоріння мовами, не чудотворення, навіть не вражаючі проповіді. Це — наявність Духа Христа. Дух Христовий смиренний, покірливий, м'який. Він точно не гордовитий, не Сам Себе стверджує, не догоджає Собі. І саме наявність Його вирізняє справжніх дітей Божих.

В Божих очах ви досягаєте успіху не завдяки ствердженню своїх прав. Дух Христа не висуває вимог щодо Своїх прав. Процвітання, здоров'я, мир всередині й душевне благополуччя — це права нового творіння у Христі. Але часто їх нелегально привласнює стара природа людини для своїх власних, егоїстичних цілей.

Коли я чую, як люди кажуть: «Ти просто вимагай це», то внутрішньо здригаюся. У моїй голові виникає образ такого собі самовпевненого «я», яке відстоює свої права.

Чи сподобалося б вам жити поруч із тим, хто завжди «просто вимагає»? Я втомлююся від християн, які весь час говорять про те, як бути здоровими і процвітати. Можливо, вони справді цього потребують, але, брате і сестро, коли ви навчитеся бути здоровими та успішними, це зовсім не означатиме, що ви вже залишили духовний дитячий садочок. Ваша сила — не в тому, що ви маєте чи можете продемонструвати. Ваша сила — у здатності зносити неміч слабких. І це — велика різниця.

Дух Христовий — це Дух, Котрий кориться добровільно. І я вірю, що Він Сам є вищим прикладом покорі. У цьому — саме той аспект Його поведінки, що найяскравіше демонструє різницю між Ним і сатаною. У Посланні до Филип'ян 2:6 йдеться про Ісуса: «Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним...»

Бути готовим поступитися

Коли Бог явився Соломонові уві сні і мовив: «Проси, що Я маю дати тобі», Соломон не просив ані багатства, ані слави, ані життя. Соломон сказав: «Дай же Своїм рабові серце розумне...» Богіві сподобалося його прохання, й Він промовив: «За те, що ти попрохав саме це, Я дам тобі й те, чого ти не просив».

Незабаром після цього стався такий випадок: дві жінки-блудниці, які мешкали в одному будинку, народили. Малюків вони вкладали спати разом із собою. Якось уночі одна з жінок придушила тілом свою дитину, й та померла. Тоді вона підманила дитину в іншої жінки. Вранці вони почали сперечатися про живе немовля. Кожна хотіла забрати його собі. Справжня мати дитини вимагала повернути її, але жінка, чиє дитя померло, наполягала, що живе немовля належить їй. Тому вони звернулися до Соломона. Соломон вислухав справу і промовив: «Залишається тільки одне рішення. Принесіть мені меч. Я розітну дитину надвоє, і кожна нехай отримає половину». Жінка, яка не була матір'ю дитини,

погодилася. Однак справжня мати почала благати: «Ні, віддайте їй дитину. Нехай вона живе!». І тоді Соломон промовив: «Це — мати дитини!». В результаті його мудрість стала відомою в усьому Ізраїлеві.

Дуже простий урок. Якщо це ваша дитина, вам краще буде віддати її іншій людині, аніж побачити її смерть. Це — справжня перевірка. Часто в християнському служінні буває так, що хтось чомусь дає життя, але знаходиться інша людина, яка намагається відняти це і зробити своїм. І там народжуються суперечки й боротьба.

Але справжня перевірка полягає в тому, що коли це дійсно ваша дитина, ви волітимете віддати її іншій, аніж бачити її смерть.

І ми багато разів проходимо через це випробування. Чи буду я заявляти права на своє служіння? Чи хочу я ствердити свою репутацію? Чи готовий я дозволити комусь іншому мати все те, над чим я працював, чого досягнув, про що молився? Усе залежить від того, любите ви себе більше, ніж дитину, чи дитину більше, аніж себе самого.

Згадаймо Авраама. За вимогою Бога він залишив Ур Халдейський, але послухався Господа не в усьому. У Бутті 12:1 читаємо: «Вийди зі своєї землі, і від родини своєї і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу». Та Авраам взяв із собою свого батька і свого племінника. І тому здолав лише половину шляху. Він дістався тільки до Харрану на півдорозі з Уру в Ханаан. І не міг рухатися далі, доки не помер його батько.

Наскільки ж ми схожі на нього! Бог говорить: «Піди, залиш своє, і Я покажу тобі твій спадок». Але ми хочемо захопити з собою й «таточка». І Бог говорить: «Оскільки ви взяли з собою «таточка», то здолаєте лише половину шляху». Навіть Авраам не міг увійти у Ханаан, доки з ним був його батько.

Однак навіть після цього в Авраама все ще залишалася проблема — племінник на ім'я Лот. Обоє розбагатіли так, що більше не могли жити поруч. Між їхніми пастухами виникали суперечки. Потрібно було розділитися. Авраам був тим, кому належала спадщина, однак він дав право Лотові вибирати першим.

«І звів Лот свої очі, і побачив усю околицю Йорданську, що наводнена вся вона аж до Цоару, — перед тим, як Содом та Гомору був знищений Господь, — як Господній садок, як єгипетський край! І Лот вибрав собі всю околицю йорданську. І Лот рушив на схід, і вони розлучилися один від одного. Аврам оселився в землі ханаанській, а Лот оселився в рівнинних містах околиці, і наметував аж до Содому. А люди содомські були дуже злі та грішні перед Господом».

І промовив Господь до Аврама, коли Лот розлучився із ним: «Зведи очі свої, та поглянь із місця, де ти, на північ, і на південь, і на схід, і на захід, бо всю цю землю, яку бачиш, Я її дам навки тобі та потомству твоєму».

Перед ним була його спадщина. Але доки він не готовий був поступитися, Бог не показав й цього спадку. Спадщину отримує дух, який поступається. Не дух, який захоплює, не той, який захирає силоміць. Ви повинні поступитися!

Це здається неправильним, нерозумним, несправедливим! Ну то що? Бог все тримає під своїм контролем. У цьому проявляються наша віра Йому й довіра.

«Візьми свого сина...»

Віра — це не статичне положення. Це рух, у якому крок слідує за кроком. Віра Авраама досягла апогею тільки через те, що кожного разу, коли Бог говорив «зроби це», Авраам робив цей крок. Щоразу, коли Бог кидав йому виклики, він приймав його. Таким чином він і розвинув свою віру.

Авраам був такою ж людиною, як ми. Він теж припускався помилок. Бог обіцяв дати йому сина-спадкоємця, але обіцянку затримувалося. Сарі вже було 78 років, і з її точки зору ситуація виглядала безнадійною. Нарешті вона промовила: «Якщо ми все ще бажаємо мати дитину,

нам треба дещо для цього зробити». Навряд чи є більш небезпечні слова, аніж: «Добре було б щось зробити з приводу цього».

Авраам прислухався до поради своєї дружини, що стало помилкою, і отримав дитину від Агар, Саріної служниці. За звичаями того часу все було морально й порядно. Але це не було Божим планом. Ім'я дитини було Ізмаїл, і він дійсно став батьком нинішніх арабів Близького Сходу.

А потім народила Сара — на світ з'явився Ісак, син обітниць. І ось уже чотири тисячі років тривають постійні тертя між нащадками двох синів Авраама — Ізмаїла й Ісака. Іронія історії — нащадки Ізмаїла нині стають найбільшою перепорою для нащадків Ісака, які повертаються у свою обіцяну спадщину.

Історія не може дати більш ясного уроку: захоплювати Божий спадок плотськими засобами небезпечно. Чарльз Сімпсон говорить так: «Плід людської доцільності — це Ізмаїл».

І от Бог промовив Аврааму: «Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди собі до краю Морія, і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі».

Гора Морія була на відстані трьох днів дорожч від тієї місцини, де мешкав Авраам. І Авраам не просто послухався Бога — він послухався без зволікань. Наступного ранку він був уже на шляху до гори разом зі своїм сином. Вони піднялися на гору, і там Ісак запитав: «Батьку мій, ось вогонь і дрова, а де ж ягня?». Авраам відповів: «Бог вледить ягня».

Людям, які їх супроводжували і яких вони залишили біля підніжжя гори, Авраам сказав: «Ми підемо туди, поклонимося й повернемося». Він справді врів, що навіть якщо востромих у сина ніж, вони обидва спустяться з гори живими. Він справді був готовий убити сина, віруючи, що Бог поверне його до життя.

І коли він заніс ніж для удару, Бог звернувся до нього з небес, і Авраам побачив, що Бог справді приготував жертву — поблизу опинився баран, який залупався в хащах рогами. Він і був принесений у жертву. А потім «Ангел Господній із неба озвався до Авраама удруге, і сказав: «Клянуся Собою, — це слово Господнє, — тому, що вчинив ти цю річ, і не пожалів був сина свого, одинака свого, то благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі».

Одного разу мою свідомість полонив образ Авраама, який ішов на гору Морія. Я намагався поставити себе на його місце і забачити його роздуми й переживання протягом тих трьох днів у дорозі. «Чому Бог хоче забрати Ісака? Хіба не Сам Бог дав його? Хіба він — не ті єдині двері, крізь які ми зможемо увійти у спадщину, що її дав Бог? Хіба ми не покірні Божій волі? Хіба ми не покірні Господеві? Чому Він вимагає Ісака?».

Не знаю, чи думав він так, але коли дістався місця, де був готовий зробити те, що сказав Бог, то Господь звернувся до нього: «Тепер Я знаю твоє серце. Віднині Я благословлю тебе так, як ніколи раніше. І розмножу твоє потомство». Хто був його потомством? Ісак.

Чи бачите ви цей урок? Якби він утримував Ісака, то усе, що в нього було б, — це тільки Ісак. Коли ж він віддав Ісака, то отримав його назад помноженим на стільки разів, що не міг злічити. Я бачив багатьох служителів Господа, які роблять цю гірку помилку, тримаючись за Ісака, і все, що залишається в них, — це Ісак.

Ми можемо робити свою справу, продовжувати власне служіння, використовуючи ту віру й силу, що їх дав Бог, і досягти певного особистого триумфу. Але все на цьому й закінчиться.

Альтернатива цьому — не переслідувати свої амбіції, не просувати власне служіння, але вкладати в життя інших людей. Дозволити їм бути успішнішими за себе.

Відпустити

«... Але ми говоримо Божу мудрість, у таємниці приховану...» (1 Кор. 2:7).

«Ото, полюбив еси правду в глибинах, і в таємних речах виявляеш премудрість твою» (Пс. 50:8).

Існує якесь привабливе таємне місце — приховане знання, таємна мудрість. Якщо ви бажаєте там опинитися, є умова. Ви маєте бути готовими зникнути з поля зору. Ваш власний характер, ваша репутація, ваші заслуги — все ваше єго повинно зникнути в тіні. Ви повинні відпустити їх — дозволити їм впасти в землю і померти.

Подумайте про життя Ісуса. Він провів близько 30 років, живучи досконалим життям, три з половиною роки — у відкритому служінні й майже 2000 років — у клопотанні. Чи готові ви до таких пропорцій? Людині, які керують світом для Бога, — це клопотальники. І про більшість із них взагалі ніхто не знає. Чи готові ви відкланятися й зійти зі сцени?

Якою була остання поява Ісуса на публіці, перед очима всього світу? Розтерзаний і помираючий на хресті, наче відданий на ганебну кату злочинця. Як Він знову з'явився на землі живих? У служінні Своїх учнів. Він упав у землю, помер і сотворив плід. Чи готові ви до цього, а чи ви сьогодні вхопилися за свого Ісака?

ТАЄМНИЦЯ ЗА СІМОМА ЗАМКАМИ

Зазвичай про совість ми згадуємо, коли вона починає нас мучити або коли хтось стосовно нас діє несправедливо. Тоді ми точно знаємо, що совість у нас є, і підозрюємо, що в декого її немає.

Совість – це фундаментальне поняття людності. Це слово виникло як калька з давньогрецького слова, що означає «спільне пізнання» або «одночасне пізнання». Ідея цього поняття полягала в тому, що, пізнаючи очевидне, людина одночасно пізнає і менш очевидне – наприклад, добре це чи погано, правильно або неправильно. Синонім совісті – сумління – прийшов до нас від польського *sumienie* (спільна думка). Але на основі чого людина визначає, що добро, а що – зло?

Біблійне поняття сумління

Боже Слово єдине здатне пояснити найскладніші питання людського буття. За біблійним означенням сумління – це та духовна частина людського ества, яка за допомогою свідомості (Рим. 2:15; Євр. 10:2) свідчить про моральний Божий Закон, записаний в серці людини з моменту зачаття (Рим. 2:15; 9:1; 2 Кор. 1:12), судить її власну волю відносно цього Закону (1 Кор. 10:29), докоряє у разі порушення Закону (Ів. 8:9) і виявляє моральний стан іншої людини (2 Кор. 5:11).

«Бо не дивиться Бог на обличчя! Котрі-бо згрішили без Закону, без Закону й загинуть, а котрі згрішили в Законі, приймуть суд за Законом... Бо коли погани, що не мають Закону, з природи чинять законне, вони, не мавши Закону, самі собі Закон, що виявляють діло Закону, написане в серцях своїх, як свідчить їм сумління та їхні думки, що то осуджують, то виправдують одна одну» (Рим. 2:11-15). Саме через мислення ми усвідомлюємо свої гріхи або їхню відсутність (Євр. 10:2).

Сумління буває добрим – коли ми «хочемо добре в усьому поводитися» (Дії 23:1; 1 Тим. 1:5; Євр. 13:18; 1 Петр. 3:16, 21), невинним – коли ми не усвідомлюємо власної вини (Дії 24:16), чистим – коли воно очищене кров'ю Христовою «від мертвих учинків» (1 Тим. 3:9; 2 Тим. 1:3; Євр. 9:14) або недужим (1 Кор. 8:7), слабким (1 Кор. 8:10), лукавим (Євр. 10:22).

Отож маємо шість біблійних характеристик совісті, три з яких позитивні, а три – негативні.

Окрім прикметників, корисно відзначити й дієслова, які стосуються совісті. Її можна очистити (Євр. 9:14), вразити (1 Кор. 8:12), споганити (1 Кор. 8:7), занежити (Тит. 1:15) і, що найжахливіше, – спалити (1 Тим. 4:2). Одне позитивне проти чотирьох негативних.

Від народження совість людини чиста й безвадна, натомість уроджена природа людини – гріхозна. Ця вроджена гріховність і штовхає людину до «мертвих справ», занежити сумління. «Кров Христа, що Себе непорочного Богу приніс Святим Духом, очистить наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому!» (Євр. 9:14). Із цих слів можемо однозначно висувати, що забруднену совість можна очищати, подібно як ми беремося прати забруднений одяг. І ми повинні це робити щоразу, коли наша совість забруднюється. Як? «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9). Якщо ж цього не робити, то совість буде споганюватися все більше і більше.

Людина, яка змалечку навчена просити в Бога й людей вибачення, очищуючи власну совість, не потерпить від докорів сумління, а матиме спокій та легкість на душі.

Знання – сила

Совість не може залишатися чистою, якщо вона не буде ще й сильною. «Та не всі мають таке знання, бо деякі мають призвичаєння до ідола й досі, і їдять, як ідолоську жертву, і їхнє сумління, буди недуже, споганюється» (1 Кор. 8:7).

Якщо людина не має потрібних знань, то її совість немінна, слабка, не здатна відрізнити добро від зла. Чи не жажливо, що совість – наш моральний суддя – спокійно дозволяє призначуватися до ідолів?

Як приклад – історія з Валтасаром, халдейським царем Вавилонії, сином Навуходоносора. На великому бенкеті, який організував Валтасар, пили «вино й славили богів золотих та срібних, мідяних, залізних, дерев'яних та камінних. Аж ось тієї хвилини вийшли пальці людської руки і писали напроти свічника на вапні стіни царського палацу... Мене, мене, текел, упарсін» (Дан. 5:4-5, 25). Слово

«текел» означає «ти зважений на вазі і знайдений легеньким» (Дан. 5:27). Відсутність знань про Бога і про ідолів (на відміну від його батька) знесли совість Валтасара, і він став легковажною людиною. Його моральна вага була такою мізерною, що вже не залишилось ні часу, ні сенсу для його виправлення. «Тієї ж ночі був забитий Валтасар, цар халдейський» (Дан. 5:30).

Недаремно розум і совість часто згадуються у Святому Письмі поряд: «Для чистих все чисте, а для занежитих та для невірних не чисте ніщо, але занежитися і розум їхній, і сумління» (Тит. 1:15).

Відповідно, який розум, таке й сумління. Ось чому Писання неодноразово закликає нас «відновлятися духом вашого розуму» (Еф. 4:23).

Ланцюжок блаженства

Якщо совість з причини немінності й може обманювати нас, то не Бог. Він віддає кожному за заслугами: злі справи – «недоля та утиск» у душі, добрі справи – мир (Рим. 2:9-10). Бо навіть якщо ми будемо своє життя на Христі, буває, що серед будівельних матеріалів зустрічаються непридатні (1 Кор. 3:11-15). Тому Бог час від часу випробовує діло життя кожного – щоб даремно не будували. А заставою будівлі, що встоїть, є добра совість – вона спонукує людину робити добрі справи, тобто мати добре поведіння у Христі (1 Петр. 3:16).

Духовна сила тяжіння

Цікаво, що в сумлінні злочинець намагається часто виправдати свої цілком очевидні злі вчинки. Навіть Гітлер чи Сталін убивства певних категорій людей називали «очищенням», «чистками» і водночас пропагували «високі ідеали». Бомбардування Іраку мотивувалося заради «доброї» цілі тощо. Показ своїх дій як «добра» обов'язковий для сприйняття людьми. Звідси необхідність риторики, популізму, реклами тощо.

Один із найвідоміших підсудних Нюрнберзького процесу Рудольф Франц Фердинанд Гесс, німецький державний керівник, «навіть гордився тим, як ефективно він управляв таборою смерті». Його совість та кож вела його в напрямі «добра». Інша річ, що таке «добро» сформувалося в його розумі через гітлерівсько-нацистську ідеологію, унаслідок чого його

совість занежитися, ослабла, опоганилась і, як наслідок, погодилась схвалювати гріховні, надзвичайно жажливі вчинки.

Вислів «немає совісті» означає, що совість насправді є, але зіпсувалась, бо ще раніше зіпсувався розум. Як тільки ми виправляємо розум, автоматично й совість стає на місце.

Очевидно, що між гравітаційним і моральним законами існує принципова різниця: «закон тяжіння говорить, що зробить камінь, якщо його впустити; а закон моральний каже, що люди мають робити і чого не мають». Тобто в каменя немає вибору, падає йому чи ні, а в людини – є.

Саме тому деякі люди шукають способів, як позбутися совісті або хоча б її докорів. Найпростіше – зіпсувати розум недостовірними (небіблійними) знаннями, і совість буде працювати з похибкою. Крайній варіант – спалена совість. «А Дух ясно говорить, що від віри відступляється дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду, і спалив сумління своє» (1 Тим. 4:1-2).

Тут люди не просто не мають біблійних знань, а навпаки – шукають, вивчають, засвоюють і застосовують на практиці бісівські знання, систематизовані до рівня «науки».

Та спалена совість аж ніяк не порятує від відповідальності. Сказано: «І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми» (Об. 20:12).

Якщо за земного життя совість спалена, то докоряти нічим. Але в кінці всі без винятку воскреснуть для Божого суду. І якщо воскресне мертве тіло, то тим паче воскресне і совість. Хоча прямо про це в Біблії не сказано, але опосередковано ми можемо так висувати. Згадаймо стан померлого багатія: після смерті він прекрасно все відчував, пам'ятав, мислив і, що найдивовижніше, із безсвісного миттєво зробився свісним. Безпомилково оцінивши моральний стан ще живих рідних братів, він почав піклуватися про їхнє навернення до Бога.

Отож, живімо, піклуйтесь про совість, – і власну, і наших дітей!

Алла Кириченко.

ДУШЕОПІКУНСТВО У ЦЕРКВІ – ОСНОВИ ТА «ПІДВОДНІ КАМЕНІ» ЦЬОГО СЛУЖІННЯ РОЗГЛЯДАЛИ НА ЗАСІДАННІ КОМІТЕТУ БРАТСТВА

2 жовтня 2019 р. розпочало роботу виїзне засідання Комітету УЦХВЄ – у мальовничому куточку Київщини на християнській базі «Територія змін» поблизу Фастова.

Перший день був навчальний, другий старші служителі присвятили робочому засіданню.

Перш ніж розпочати обговорення основної теми, перший заступник старшого єпископа Анатолій Козачок надав слово Петру Савочці, пастору Фастівської церкви «Відродження», яка опікується базою. Комфортні будиночки, добре облаштована територія та чудовий дім молитви – гарне місце для проведення дитячих таборів. Петро Михайлович запросив старших пресвітерів долучатися до її використання, щоправда, зауважив, що чергу на проведення тут літнього дитячого табору церкви починають формувати ще з грудня.

Старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЄ Київської області Олександр Озеруга, розпочинаючи тему душеопікунства, говорив про людей, яким воно найбільше необхідне (п'ять категорій овець у стаді Божому).

Директор місіонерського департаменту Микола Синюк запропонував пасторам, поставити собі, як душеопікунам, два запитання: що я думаю про Бога? І що Бог думає про мене (про поведінку, стиль життя, служіння). Він говорив про риси характеру, на яких має сфокусувати увагу служитель.

По обіді учасники виїзного засідання мали нагоду почути низку цікавих презентацій.

Директор департаменту служіння дітям і підліткам Лариса Мурах розкрила тему «Як зберегти покоління для Бога». Особливу увагу вона приділила характеристикам так званого «покоління Z» – дітям та підліткам, які народилися після 2000 року. Це люди, які не уявляють світ без інтернету,

смартфонів та комп'ютерів. Вони живуть «на крок попереду», проте мають слабкі сторони: брак живого спілкування, потреба у розвитку креативного мислення, нездатність до командної роботи. Спікер розглянула методи душпастирської роботи з сучасними дітьми та звернулася до пасторів з проханням: «Говоріть з батьками про виховання дітей. Вчіть дітей ділитися і шанувати батьків. Підіймайте авторитет батька у сім'ї. Формуйте розмовну мову,

і спорядження молодого потенційного служителя за прикладом відносин апостола Павла і Тимофія. Цей третій напрямок консультування департамент молодіжного служіння запроваджує планово у своїх проєктах та заходах.

З десятих порад Мартіна Лютера Кінга пасторам, які вигоріли на служінні, розпочав свій виступ директор департаменту освіти Віктор Вознюк. За його словами ця проблема стосується так само батьків

особливо у хлопчиків як майбутніх проповідників».

Директор департаменту молодіжного служіння Іван Білік звернув увагу присутніх на три напрямки душеопікунства: наставництво, кризове душеопікунство та менторство. Перше означає поступове навчання від новоначеного до зрілого служителя. Коли ж таке наставництво не дає достатньо плоду, служитель стикається із необхідністю кризового консультування членів церкви – це, як правило, проблеми самооцінки, прощення, залежності. І, на решті, менторство – це допомога у розвитку нових лідерів, коли служитель із досвідом бере під опіку

і матерів, людей різних професій. Однак найбільше потребують душеопікунської допомоги публічні люди, а це служителі різного рангу.

Володимир Бричка, директор департаменту сімейного служіння, говорив про досвід консультування сімейних пар. Він окреслив три типи союзів: «райський клімат у сім'ї», «шлюб-ярмо» та «сімейне пекло». Мета душеопікуна – допомогти подружжю повернутися із сімейного пекла в романтичну закоханість.

«Біблійне консультування – це мистецтво, дар (здатність) давати поради, дати Божий погляд на

проблему, біблійний вихід з неї та допомогти людині в її вирішенні», – зазначив Володимир Дмитрович.

Про працю з новоначеними людьми говорив Анатолій Козачок. «Це найважливіші люди у церкві, і наставництво їх – це виконання заповіді про проповідь Євангелія. Христос три роки провів з учнями», – зауважив спікер. За його словами, з новоначеними членами церкви має працювати відповідальна та зріла людина, яка може привести до переживання Бога і Хрещення Духом Святим.

Після перерви відбулася чи не найцікавіша частина навчальної сесії – панельна дискусія за участю спікерів презентацій. Під час неї служителі мали змогу поставити запитання та подати свої репліки, тож спектр обговорюваних питань значно розширився: від консультування відлучених до наставництва дітей служителів тощо.

Другий день засідання Комітету УЦХВЄ розпочався з молитовного зібрання. Слово до молитви сказали пастор Анатолій Яковець та єпископ Михайло Мокієнко. Після чого приступили до робочої програми, затвердили протокол попереднього засідання та почали розгляд ключових питань порядку денного. Серед них – проведення з'їзду вчителів загальноосвітніх шкіл, затвердження оновленої символіки УЦХВЄ і підготовка до святкування 100-річчя євангельського руху в Україні.

Ще на порядку денному були: обговорення інформації про церковні треби (олива для помазання, портативні набори для хлібопомазання та ін.), церковний бухгалтерський облік, щорічна консультація П'ятидесятницької європейської місії, яка відбудеться в Києві в листопаді 2019 року, та інші питання.

Насамкінець усі члени Комітету отримали набір книг, які корисно мати під рукою під час християнського консультування. «Аптечку душеопікуна» служителям представив директор департаменту зовнішніх зв'язків Юрій Кулакевич.

chve.org.ua.

МОВЧАННЯ БОГА

«І вийшов Мойсей на гору, а хмара закрила гору. І слава Господня спочивала на горі Синаї, а хмара закривала її шість день. А сьомого дня Він кликнув до Мойсея з середини хмари. А вигляд Господньої слави – як огонь, що пожирася на верхів'ї гори, на очах Ізраїлевих синів. І вийшов Мойсей у середину хмари, і вийшов на гору. І Мойсей пробував на горі сорок день та сорок ночей» (Вих. 24;15-18).

Значення мовчання Бога приховане від багатьох дітей Божих. Тому вони не знаходять благословення, якого шукають, не отримують світла, якого потребують, не здобувають перемоги, на яку сподіваються, не досягають миру, за яким тужить їхня душа. Вони не змогли дочекатися Божого часу.

Проте Бог дав нам у Своему Слові прекрасні приклади, які висвітлюють сенс Його мовчання і значення нашого очікування. Вони показують нам, як важливо навчитися вірою займати позицію очікування в присутності Божій і залишатися в ній доти, доки Бог не перерве Свого мовчання, не вгамує спрагу душі і не відкриє Свою славу. У наведеному вище тексті Писання показано досвід Мойсея, здобутий у присутності Божій.

Очі Мойсея споглядали чистоту і святість Ягве протягом сорок днів, із руки Божої він прийняв святий Закон для свого чудесним чином врятованого народу. Як ніколи раніше, Бог утаємничив Мойсея у Свої плани щодо народу. Він показав Мойсееві зразок скинії, дав вказівки стосовно її спорудження та призначення. Бог показав Мойсею велич священства, його обов'язки, права і спадок. Бог дав Мойсею закони про жертви, якими Ізраїльтяни зможуть виказувати потребу в прощенні і свою відданість Богові. Мойсей отримав також інші закони, за

допомогою яких Бог хотів уберегти Свій народ чистим і відокремленим для Себе.

Коли Мойсей зійшов з гори, його обличчя сяяло з такою силою, що Мойсей був змушений ховати обличчя під покривалом. Що ж передувало цим благословенним дням живого спілкування з Богом, споглядання Його слави та отримання одкровення? Шість днів очікування!

Мойсей піднявся на гору для зустрічі з Богом, і слава Господня осяяла гору. Та лише через шість днів Бог озвався до Мойсея із хмари. Важко уявити, що відчував Мойсей у перші шість днів свого перебування на Синаї! Господь покликав його, аби щось йому дати. За покликом Бога Мойсей піднявся на

гору. Там він чекав цілий день, але Бог не відкрився йому. Мойсей чекав іще один день, але Бог продовжував мовчати. Господь мовчав також і в наступні дні, і тільки сьомого дня Він нарешті озвався до Свого раба. Якими довгими могли видатися Мойсею ці дні! Однак він терпляче чекав. Він залишався у присутності Бога і чекав. Невідомо, чого досяг Бог за ці дні в серці Мойсея, але відомо, що лише на сьомий день Він почав давати Своему рабові одкровення.

Щось подібне знаходимо і в Книзі пророка Єремії: «І сталося з кінцем десятих днів, і було Господнє слово до Єремії» (42:7). Пророк звернувся до Бога не зі своєю потребою, він говорив Йому про потреби та сподівання свого народу, приниженням і стражданням якого глибоко переймався. Єремія і раніше багато молився про свій народ, багато робив для нього, але не бачив плоду. Він зіткнувся лише з оптимізмом, зневагою та презирством. А тепер здавалося, що Бог нарешті побачив його сльози і почув молитву. Всі воєначальники і старійшини разом із народом прийшли до пророка з проханням помолитися про них Господу. Предметом молитви пророка було щось дороге і цінне!

Увесь залишок народу, який так довго не слухався голосу Господа та Його вірних пророків, тепер вирішив запитати Бога і дізнатися, яким шляхом іти і що робити. Яким приємним мало бути це бажання для пророка Божого! Неможливо уявити собі більшої радості для Єремії, ніж радість через повернення народу до нового життя.

Єремія сказав народу: «Ось я помолюся до Господа, нашого Бога, за вашими словами. І станеться, кожне слово, що Господь відповідить вам, звiщу вам, – нічого не затаю від вас» (Єр. 42:4).

Як бракує сьогодні мужів, готових сповістити своїм братам усе, що говорить Господь! Народ

оголосив Єремії про свою готовність виконати все, що Господь відкриє їм. У стані щирої радості пророк постав перед Господом і відкрив Йому бажання народу. І що робить Бог? Бог мовчить. Лише через десять днів Господь відповів Єремії.

Пророк отримав ясну і певну рятівну звістку для свого народу. Бог довго мовчав, але тепер Він відповів, і Єремія може стати перед народом. На жаль, народ не дотримав своєї обіцянки.

Як колись Мойсея, Бог покликав нас до спілкування з Собою. Як Христос є відображенням Божої слави, так і ми покликані стати віддзеркаленнями слави Сина Божого.

Можливо, зараз ви волаєте до Нього, а Бог мовчить. Здається, що небо стало темним і не може відкритися.

Чому ж Бог мовчить? Або заради нас самих, або заради тих, про кого ми молимося. Він мовчить для нашого добра. У Своїй любові, що перевершує розуміння, Він хоче дати нам благословення тоді, коли ми станемо спроможними прийняти його. Господь набагато сильніше бажає дати нам те, що Він обіцяв, ніж ми самі бажаємо отримати це.

Якби серед нас було більше таких, хто готовий, подібно до Мойсея, терпляче чекати милості Божої шість днів, то ми були б великим народом! Якби було більше таких, хто готовий десять днів клопотати перед Богом за інших, то в нас було б більше пророків.

Як же очікувати на відповіді від Бога? Мова зовсім не про те, щоб увесь час стояти перед Богом на колінах. Це неможливо. Однак немає нічого неможливого в тому, щоб чекати відповіді від Господа всередині свого серця, незважаючи на зайнятість і невідкладність справ.

Очима віри ми дивимося на Нього, година за годиною і день за днем, чекаючи Його милості. Нарешті Бог перериває мовчання, і тоді Його обличчя освітлює нас, і ми наближаємося до Нього, щоб отримати благодать!

**Яків Крекер.
Проповідник, богослов.**

КОМУ ЦЕ ПОТРІБНО?

У колективі з'явилася «дивна» жінка. Майже у всіх співробітників склалося таке враження в перший тиждень роботи з нею. Але й через два тижні описати її могли так: тиха, усміхнена, сама розмов не заводить, а заводити з нею розмови на «вільні» теми якось зовсім не хочеться. І не тому, що в кімнаті з'явилася чужа людина. Просто щось у ній було таке, що говорити вульгарності в її присутності не повертався язик. Шестеро чоловіків і п'ятеро жінок – організм, що склався за роки, іноді слова не потрібні, щоб зрозуміти один одного, і раптом – така перепона.

Вирішили «розколоти» незрозуміле створіння. Випадок для цього видався дуже природний – день народження одного з колег. У понеділок в обід накрили стіл, двері – на замок, пляшки з коньяком та вином поставили на почесне місце на стіл. Перед новенькою поставили фужер, і всі дружнo спрямували на неї погляди..

– Вам пропонується перший тост за винуватця нашого маленького торжества!

– Я не п'ю, – спокійно, але твердо відповіла вона.

Усі трохи зніяковіли. І, перебиваючи один одного, почали умовляти і переконувати молоду жінку скласти їм компанію, щоб не образити неповагою іменинника.

– Я ніколи не п'ю. Це мій життєвий вибір, і він не може нікого образити. А привітати іменинника, побажати йому Божих благословень і навіть помолитися за нього я можу, і, якщо дозволите, я це зроблю, але для цього не потрібно брати в руки вино.

Тост усе ж пролунав, тільки радість у голосі іншої співробітниці, яка вітала іменинника, була надто фальшивою. Випили мовчки, мовчки й закушували. Микола Семенович, який сидів за столом якраз навпроти новенької і, як стало зрозуміло, віруючої, пильно подивився їй в очі і повільно промовив:

– Порядність? Кому вона сьогодні потрібна? Благородство, вірність, чесність – ці чесноті залишилися в минулому. Сьогодні це не цінують.

Відповідь пролунала несподівано, але впевнено: – Не цінують ті, хто їх не має. Для мене ж ці чесноти – скарби, які подарував Господь. Я живу ними, тому високо їх ціную.

Потім був другий тост, третій, тільки всім хотілося, щоб цей спектакль скоріше закінчився.

У другій половині робочого дня кожен був зайнятий своєю роботою. І своїми думками. Але дивна річ – ніхто не відчував веселості від випитого вина.

Молода жінка теж міркувала: «Чим менше в цей останній час доброти, чистоти, співчуття і сердечності, тим дорожче коштують ці дари. Я така багата! Дякую Тобі, Господи!».

* * *

А через тиждень усі знову опинилися за одним столом. Але тепер з приводу раптової смерті Миколи Семеновича. Цього разу ніхто не пропонував новенькій випити. Кожен знав, що вона відповість...

І знову матиме слушність.

Катерина Сотник.

ПРОБУДЖЕННЯ

Що таке пробудження? Це перехід із стану спання до активних дій. Є певна різниця між євангелізацією і пробудженням. Грішнику потрібна Добра Новина, щоб він міг прийти до Господа. Мертву людину не можна пробудити, їй треба заново народитися. Але народженого згори християнина, який відійшов від Господа і грішить, потрібно пробуджувати. Тому пробудження – це, певною мірою, повернення до Господа. Воно незмінно супроводжується глибоким викриттям гріха. Пробудження – це початок життя в послуху Всемогутньому Богу.

Коли виникає потреба в пробудженні? Коли ми голодні і спрагли. Потреба в пробудженні виникає там, де з'являється потреба в братерській

любові. Суперечки, заздрість, чвари, плітки – все це ознаки того, що визріла необхідність в пробудженні.

Моє серце повне ненависті? Тоді я повинен пробудитися. Любов до світського – також яскрава ознака. Мені подобається дивитися фільми більше, ніж читати Біблію? Мені більше хочеться відвідувати різні шоу, ніж богослужіння? Відвертий гріх – це гучна ознака того, що пробудження просто необхідне.

Пробуджені християни хвилюються про те, куди підуть заблудлі душі. Непробудженим це байдуже.

Як викликати пробудження? У Другій книзі хронік, 7:14, перелічено кроки, які потрібно зробити, щоб прийшло пробудження.

«... І впокоряться люди Мої, що над ними кличуться Ім'я Моє...» Пробудитися можуть тільки істинні діти Божі. Грішники потребують не пробудження,

а навернення.

Впокоріться. Це не нас впокоряють, це ми самі добровільно схиляємо голови. Смирнення – це риса, протилежна гордості.

Моліться. Відкладіть набік всі завчені молитви і просто визнайте свої гріхи.

Шукайте лиця Божого. Тому що коли ми згрішили, Він відвернув від нас Своє лице. Визнання провини відновлює зв'язок між нами. «Поверніть зо злих своїх доріг...» У цьому справжнє покаяння.

Просіть Бога, щоб Він викликав у вас стійку ненависть до гріха. Гріх розіп'яв Спасителя. Мій гріх. Результат виконання цих чотирьох умов – Бог викликає наше життя і наш край.

Чому ми потребуємо пробудження? «Бо час уже суд розпочати від Божого дому, а коли він почнеться

Якось в суботу ввечері Чарльз просидів декілька годин над чистим аркушем паперу, молився, передивлявся богословські коментарі, починав робити замітки й розумів, що почата думка веде в нікуди. Він все більше і більше впадав у паніку. «Мені було так же важко, як і йому, – згадувала дружина Сюзі, – але я нічим не могла йому допомогти...» Нарешті Сюзі порадила йому лягти спати й встати наступного ранку раніше, щоб підготувати проповідь. Вона пообіцяла, що сама розбудить його на світанку. На свіжу голову буде легше щось написати.

Але вночі Сюзі почула, що Чарльз розмовляє вві сні. Вона прислухалася і зрозуміла, що це не було безглуздом бурмотінням. «Незабаром у чоловікових словах я вловила тему проповіді... Вона була викладена чітко, послідовно, з великою силою й свіжістю... Якби я могла вловити основні моменти, то

легко переказала б її Чарльзу...» Лежачи в постелі, вона знову й знову повторювала, щоб запам'ятати головні думки, аж поки не заснула якраз перед тим, коли потрібно було розбудити чоловіка.

Він прокинувся і, побачивши котра година, розсердився на Сюзі. Перспектива провести богослужіння без проповіді в присутності кількох тисяч слухачів його аж ніяк не захоплювала.

Тоді дружина розповіла йому, що чула вночі. «Ти хочеш сказати, що я проповідував уві сні? Але це саме те, що мені потрібно!» Накидавши план проповіді зі слів дружини, Чарльз Сперджен проголосив того дня одну з найсильніших у своєму житті проповідей.

**За книгою В. Петерсона
«25 дивовижних шлюбі».**

НІЧНА ПРОПОВІДЬ

Проповідницька діяльність Чарльза Сперджена припала на кінець XIX століття і зробила революцію в духовному житті тодішнього Лондона і навіть Англії. Послухати «короля проповідників» приходили десятки тисяч людей разом з високопоставленими чиновниками. Він залишив після себе тисячі проповідей, які й сьогодні не втрачають актуальності.

Але ця праця була нелегкою. Були вороги, які будь-що намагалися зірвати його служіння, були моменти особистих розчарувань і навіть хвороб через фізичне та нервово перевантаження.

Нелегко було й готуватися до проповідей, які слухачі вважали шедевром ораторського мистецтва.

Суботніми вечорами Сперджен з дружиною часто запрошував друзів на чай та спільну молитву. Було правило, що гості до сьомої години розійдуться. Тоді проповідник сідав готуватися до проповіді. Нерідко справа йшла важко. Чарльз зізнавався: «Я годинами сиджу й молюся, чекаючи, що в голову прийде тема для проповіді».

Але секрет успіху проповідника полягав не в ретельній підготовці до чергової проповіді перед служінням. Усе його життя було підготовкою, постійне перебування в Слові Божому дозволяло проповіднику знаходити теми найдивовижнішим чином.

ЧИЙ ВИ РАБ?

Кожен християнин повинен ставити собі запитання, в якому сконцентрована суть християнського життя та поклонання: чи служу я Богу?

«Так само ж один чоловік, як відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому – один, кожному за спроможністю його. І відійшов. А той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, – і набув він п'ять інших талантів. Так само ж і той, що взяв два – і він ще два інших набув. А той, що одного взяв, пішов та й закопав його в землю, – і сховав срібло пана свого...» (Мт. 25:14-18).

Кожному з нас від Бога дано певні таланти (можливості, матеріальні речі, здоров'я, вільний від роботи час, гроші, розумові здібності тощо). Бог очікує, щоб ми добре та відповідально розпорядилися довіреними нам талантами і принесли плід для Божого Царства. Комуś дано більше, комуś – менше, але кожному дано за нашою спроможністю використати їх і прославити Бога.

«По довгому ж часі вернувся пан тих рабів, та й від них зажадав обрахунку. І прийшов той, що взяв п'ять талантів, приніс іще п'ять талантів і сказав: «Пане мій, п'ять талантів мені передав ти, – ось я здобув інші п'ять талантів». Сказав же йому його пан:

«Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, – увійди до радощів пана свого!». Підійшов же й той, що взяв два таланти, і сказав: «Два таланти мені передав ти, – ось іще два таланти здобув я». Сказав йому пан його: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, – увійди до радощів пана свого!». Підійшов же і той, що одного таланта взяв, і сказав: «Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, – ти жнеш, де не сів, і збираєш, де не розсипав. І я побоявся, пішов і таланта твого сховав у землю. Ото маєш своє»... І відповів його пан і сказав йому: «Рабе лукавий і лінивий! Ти знав, що я жну, де не сів, і збираю, де не розсипав? Тож тобі було треба віддати гроші мої грошомінам, і вернувшись, я взяв би з прибутком своє. Візьміть же від нього таланта і віддайте тому, що десять талантів він має. Бо кожному, хто має, дається йому та й додається, хто ж не має, – забересться від нього й те, що він має. А раба непотрібного вкиньте до зовнішньої темряви, – буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 25:19-30).

Апостол Павло пише: «Але ти будь пильний у всьому, терпи лихо, виконуй працю благовісника, виконуй свою службу» (2 Тим. 4:5). Отже, ми повинні постійно виконувати служіння, яке доручив нам Господь.

І ще Павло пише: «Раби, слухайтеся тілесних панів зо страхом і тремтінням у простоті

серця вашого, як Христа! Не працюйте тільки про людське око, немов чоловіковгодники, а як раби Христові, чинить від душі волю Божу, служите із зичливістю, немов Господеві, а не людям! Знайте, що кожен, коли зробить що добре, те саме одержить від Господа, чи то раб, чи то вільний» (Еф. 6:5-8)

Істинний слуга повинен бути вірним

Притча про таланти продовжується словами Ісуса Христа про майбутній суд над усім людством. Ісус попередив, що настане час, коли Він розсудить справедливо усі народи, враховуючи, як вони ставилися до потреб людей: чи нагодували голодного, чи зодягли нагого і напоїли спрагненого, чи прийняли подорожного, чи відвідали хворого і ув'язненого. Допомогу таким людям Ісус розцінює як служіння Самому Господу. І багато хто з присутніх на цьому суді зрозуміє, що мали багато можливостей послужити Ісусу – і не зробили цього, бо не виявили в собі бажання чинити діла милосердя до людей, які потребували допомоги (Мт. 25:31-46).

Сьогодні Ісус Христос звертається до нас. Він забезпечив нас роботою, фінансовим достатком, житлом, усіма необхідними речами. І Господь очікує, щоб ми мудро розпорядилися довіреними нам талантами і допомагали людям, служачи цим Йому.

Слово Боже наголошує, що найбільше від слуги вимагається така риса, як вірність. Саме добрими і вірними назвав пан слуг, які принесли йому прибуток від довірених талантів.

«Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й раби того, кого слухаетесь, – або гріха на смерть, або послуху на праведність? Тож дяка Богові, що ви, бувши рабами гріха, від серця послушались того роду науки, якому ви себе віддали. А звільнившись від гріха, стали рабами праведности. Говорю я по-людському, через неміч вашого тіла. Бо як ви віддавали були члени ваші за рабів нечистості й беззаконню на беззаконня, так тепер віддайте члени ваші за рабів праведности на освячення. Бо коли були ви рабами гріха, то були вільні від праведности. Якій же плід ви мали тоді? Такі речі, що ними соромитеся тепер, бо кінець їх то смерть. А тепер, звільнившись від гріха й ставши рабами Богові, маєте плід ваш на освячення, а кінець життя вічне» (Рим. 6:16-22).

Чий ви раб?

ЗАМІСТЬ ДЕСЯТИ ЗАПОВІДЕЙ – ПОРТРЕТИ МАО

Урядовці по всьому Китаї почали змушувати церкви або порушувати Десять заповідей, або стерти Першу заповідь: «Хай не буде тобі інших богів передо Мною». Десять заповідей в багатьох церквах були замінені портретами лідера комуністичної революції Мао Цзедуня і нинішнього президента Китаю Сі Цзіньпіна. Чиновники попереджають, «що буде важко», якщо церкви не будуть з ними співпрацювати.

Представник місцевого уряду сказав Bitter Winter, що Комуністична партія Китаю (КПК) виступає проти Першої заповіді. У Китаї слід поклонятися тільки уряду і його лідерам.

Члени церкви в місті Чженчжоу в провінції Хенань намагалися зупинити примусове

видалення плаката з Десятьма заповідями. У результаті троє членів церкви були поранені і відправлені до лікарні.

Урядовці «кричали, що Десять заповідей повинні бути знесені, тому що вони говорять, що потрібно поклонятися тільки одному Богу», – розповідають очевидці.

В інших місцях чиновники місцевих органів влади в місті Лоян провінції Хенань також увірвалися в церкву і зірвали Заповіді. Місцевий чиновник повідомив Bitter Winter, що урядове бюро у справах релігії випустило повідомлення з вимогою «видалити перші чотири з десяти заповідей у своїх церквах».

«Заповіді – це християнська доктрина і вчення», – сказав один з членів церкви. – Перші чотири заповіді стосуються поклоніння Богу. Видалення їх образливо для Бога. Краще б було змінити маніфест КПК і партійну платформу».

Через посилення утисків мільйони китайських християн пішли в підпілля, щоб поклонятися в таємних церквах.

СВЯТИЙ ХРАМ ГОСПОДНІЙ

«Отже, ви вже не чужі й не прихोждьки, а співгромадяни святого, і домашні для Бога, збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на ньому вся будівля, уклад побудована, росте в святий храм у Господі, що на ньому і ви разом будетеся Духом на оселю Божу» (Еф. 2:19-22).

Християнська спільнота, у якій ми перебуваємо, є частинкою Тіла Христового і Його оселею. А до Свого Храму Бог ставиться дуже ревниво, дбаючи про його чистоту та святість.

Згадаймо, як повівся Ісус Христос у храмі в Єрусалимі: «І прийшли вони в Єрусалим. А як Він у храм увійшов, то став виганяти продавців і покупців у храмі, і

поперевертав столи грошомінам та ослони – продавцям голубів. І Він не дозволяв, щоб хто річ яку носив через храм. І Він їх навчав і казав їм: «Хіба не написано: «Дім Мій буде домом молитви в народів усіх», ви ж із нього зробили печеру розбійників!». І почули це первосвященники й книжники, і шукали, як Його погубити, бо боялись Його, увесь бо народ дивувався

науці Його» (Мр. 11:15-18).

Ісус прийшов у храм, щоб навчати, зціляти та вздоровляти, і побачив, що місце, де мало б відбуватися поклоніння Богу, заневищене. Люди перестали шанувати храм як свяциню і перетворили його на місце торгівлі. Та ті, хто мав пильнувати про чистоту Божої святині, ожорсточили свої серця і намагалися вбити Ісуса за Його науку.

Чому ці люди обрали храм для торгівлі? Мабуть, тому, що не мали у серці належної пошани до Господа. Усьому має бути свій час. Є час торгувати та заробляти кошти для сім'ї, а є час поклонятися та молитися Богу.

Християни теперішнього часу, як і тоді, дуже заклопотані своїми життєвими справами, заробітками і не знаходять часу, щоб спілкуватися з Богом. Не вистачає часу відвідати богослужіння, помолитися зранку та попросити Божого благословення на день. А потім нарікають, що Бог їх покинув, забув за них, не відповідає і не допомагає...

Сьогодні кожен з нас має дослідити своє власне серце. Адже в ньому мешкає Господь. В якому воно стане? Чи знаходимо там місце для Спасителя?

«Чи не знаєте ви, що ви Божий храм і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог,

бо храм Божий святий, а храм той то ви!» (1 Кор. 3:16-17).

А в Книзі пророка Єремії читаємо: «Так говорить Господь: «На дорогах спиняться та глянтьте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, – то нею ідіть і знайдете мир для своєї душі!» (Єр. 6:16).

Дорогі у Христі! Мудро використовуйте час, який Господь відвів для нашого тимчасового перебування на землі, щоб ми були готовими до вічності. Дозвольмо Ісусу очистити серце і звільнити наші думки від всього поганого, що не до вподоби Богу, і наповнити нас миром і радістю, щоб Божі благословення наповнили нас і весь наш дім.

I. K.

ОЧІ МОЇ БАЧАТЬ ТЕБЕ

Багато теологічних дискусій велося їй, напевно, буде вестися з приводу датування написання книги Йова. І ще більш неоднозначний час самих подій, описаних у цій книзі Біблії.

Є причини вважати, що книга була написана до часу Мойсея (бл. 1500 до Р. Х.), оскільки в ній, наприклад, відсутні посилання на Закон і установлені терміни П'ятикнижжя. Деякі богослови стверджують, що сюжет книги Йова можна віднести навіть до допотопного періоду (4500 років тому), посилаючись при цьому на згадку в книзі про тварин із переплестеними на стегнах жилами (що досі було знайдено лише у викопних динозаврів).

Незалежно від належності до того чи іншого табору, загалом книгу Йова прийнято вважати однією з найдавніших. Про що це нам говорить? Про позачасову актуальність Писання! Адже йдеться про питання і переживання людини, які пронизують усю історію її існування. І це не дивує, бо з моменту втрати безпосереднього спілкування з Богом людина залишилася з масою питань, знайти відповіді на які намагається досі.

Головні події

Події книги можна розділити на три головні акти. Перший – пролог, який проливає світло на причини страждань. Відбувається це, однак, при закритті для Йова завіси, він про ці причини й про раду Божу нічого не знає. Відвернеться Йов від Бога чи залишиться Йому вірним?

Наступний за прологом діалог не може залишити читача байдужим до долі Йова. Крик його душі ясно виражений у бесідах Йова та його друзів.

І, нарешті, – радикальний поворот у розвитку раніше описаних подій, а особливо в пізнанні Бога Йовом.

Пролог

«І сказав Господь до сатани: «Чи звернув ти увагу на раба Мого Йова? Бо немає такого, як він, на землі: муж він невинний та праведний, що Бога боїться, а від злого втікає» (Йов 1:8).

Пам'ятаєте, як пророк Ілля нарікав, кажучи Господеві, що сини Ізраїлеві залишили Його завіт і що лише він не схилився перед Ваалом? Господь м'яко виправив Іллію, сказавши, що є ще сім тисяч таких, як він. Про Йова свідчення Бога значно відрізняється (бо немає такого, як він, на землі). Зауважте: таку характеристику дає Йову Сам Бог!

Йов – праведник, у цьому Бог не сумнівається. Очевидно, сатана з цим також згоден, але водночас він ставить безкорисливість мотивів праведності Йова під сумнів. «Хороший у вас бізнес, – каже сатана і має на увазі під цим, що праведність Йова куплена численними благословеннями Бога. – А ось перекийр кран достатку або, краще, взагалі знищ Йова (щоби вмити усе стало ясно) – і не залишиться від його благочестя та поклоніння і крапельки пари».

Бог допускає – і сатана завдає два нищівні удари по Йову. Це навіть ударами важко назвати, бо йдеться про люті кошмари. Спочатку Йов втрачає улюблених дітей і весь свій маєток. Бачачи неохитність Йова: «Господь дав, – і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я!» (1:21),

– сатана вражає Йова проказою – від підшов ніг по саме тім'я.

«Чи ж ми будемо приймати від Бога добре, а злого не приймемо?» (2:10) – упокоюється Йов, сидючи в попелі й скоблячи себе черепком.

Діалог

Господь дав, Господь і взяв. Ці слова ми, напевно, чули в інших контекстах. Як правило, тоді, коли йшлося про менш радикальні втрати й менш болючі удари долі. Це легко читається. Є велика ймовірність прийняти слова Йова за звичайну реакцію відданої Богові людини. Можливо, ми навіть очікували таку реакцію від Йова.

Думаю, що ми не віддаємо собі цілковитого звіту в тому, в якому дійсно стані опинився Йов. «І звели вони здалека очі свої, – і не пізнали його... І піднесли вони голос свій» (2:12).

Друзі, довідавшись про горе, що спіткало Йова, квапляться втішити його і не впізнають свого друга – настільки біль від втрати дітей, презирство з боку близьких і страшна проказа спотворили його.

Зовсім недавно я переніс важкий напад (заворот кишок), який упродовж двох днів супроводжувався нестерпним болем. Після встановлення правильного діагнозу й термінової операції біль припинився, і я почав одужувати. Весь цей час я був оточений любов'ю, турботою й молитвами сім'ї та церкви. Хіба це можна порівняти з тим, що переніс Йов?!

Особливо пронизує опис його стану в 19-му розділі: «Мій дух став бридкий для моєї дружини, а мій запах – синам моєї утроби... До шкіри моєї й до тіла мого приліпилися кістки мої, ще біля зубів лиш залилася шкіра моя...» (19:17-20). І скільки це тривало? «...Так місяці марности дано в спадок мені, та ночі терпіння мені відлічили...» (7:3).

Це було настільки страшне видовище, що друзі Йова сім днів і ночей не могли сказати ні слова, хоча, напевно, дорогою до нього мали час подумати про якісь слова розради.

Мовчання перериває сам Йов. На першому етапі він начебто шукає те, що хотіли дати йому друзі, – розради. Він ставить багато запитань, і створюється враження, що вичерпних відповідей на них він не очікує. Його власний життєвий досвід говорить, що такого роду запитання можуть бути лише риторичними. Він не бачить у тому, що відбувається, сенсу й водночас усвідомлює, що таке не може трапитися через незнання Бога: «І нащо Він стражденому дає світло... мужчини, якому дорога закрита, що Бог тінню закрив перед ним?» (3:23).

Друзі Йова – Біддад, Цофар і Еліфаз – відчувли

помітне полегшення від того, що Йов сам перервав тривале мовчання, і нарешті отримують можливість висловитися. Створюється враження, що в Еліфазі за сім днів склалася власна думка. Він навіть попереджає Йова: мовляв, буде неприємно, але так треба. Мотив у всіх трьох схожий: ти або діти твої згрішили перед Святим Богом, тому твої страждання – заслужене й неминуче покарання.

«Втіх» Цофара ще відвертіша: «О, коли б говорити став Бог, і відкрив Свої уста до тебе, і представив тобі таємниці премудрості, бо вони – як ті чуда роздумування! І знай, – вимагає Бог менше від тебе, ніж провини твоєї того варті» (11:5-6). Порада така: покайся, навернись до Бога, видали беззаконня – і заживеш, як колись.

Кожен з учасників діалогу намагався якомога яскравіше й глибше переконати Йова у святості Бога. в Його всемогутності, усевіданні, суверенності Його рішень. І якраз ці, з богословської точки зору правильні, аргументи наводять багатьох християн і сьогодні на одне й те ж запитання: «Навіщо потрібно було Йову молитися за своїх друзів! Адже вони, здавалося б, усе правильно казали!».

Щирі запитання Йова вони сприйняли як зухвалий виклик, і друзі відчували за собою обов'язок заступитися за Бога. Елігу, молодий, динамічний, спонукуваний гарними мотивами, але ще не навчений життю, навіть впадає в гнів: «І запалився гнів Елігу... на Йова, запалився гнів його за те, що той уважив душу свою справедливою за Бога» (32:2).

Продовжуючи свою промову, Елігу просить про особливу увагу, тому що в нього «ще є про Бога слова» (36:2). Теоретична теологія проти реальних переживань Йова, в кінці якої виведена формула, що діє ось уже тисячоліття: «І спитали Його учні Його, говорячи: «Учителю, хто згрішив: чи він сам, чи батьки його, що сліпим він родився?» (Ів. 9:2).

Йов здебільшого не суперечить роздумам друзів. Він все це знає, але наполягає на тому, щоб друзі не виправдовували Бога: «Чи буде хто Бога навчати знання?» (21:22). Йов повністю згоден із тим, що за усвідомлення гріх людини може понести покарання, проте він впевнений у своїй невинності. Більш того, благословення Божі він завжди ділив із сиротами, вдовами, знедоленими. Це навіть друзів Йова приводить, зрештою, до мовчання. Незважаючи на логічність наведених аргументів, Йов не може зрозуміти, чому на долю богобоязливої людини випадають такі тяжкі випробування, тоді як ті, хто «дратує» Бога, перебувають при здоров'ї та насолоджуються життям.

Правда ж, актуальне запитання? Хто з нас не стикався з ним після якої-небудь широкомасштабної природної катастрофи? Або кричущої несправедливості, де від нас, як християн, вимагають пояснення. Куди Бог дивиться? Чому Бог допускає? І ми намагаємося дати відповіді на ці запитання, але самі швидко помічаємо, що зробити це не в змозі. Особливо тоді, коли відповіді очікуються поза контекстом вісності.

«Уважно послушайте слово моє, і нехай буде мені це розрадою вашою!» (21:2), – двічі просить Йов.

Чого ж саме не почули друзі, слухаючи, очевидно, неуважно? (Так часто буває, коли вже подумки готуємо наступну відповідь в той час, як наш співрозмовник ще виливає нам душу).

Йов увесь час бажав отримати відповідь від Самого Господа. Він бажав відстояти свої шляхи перед обличчям Його, але не знаходив Його: «Нехай Всемогутній мені відповідь, а ось звій, зо скаргою, що його написав мій противник...» (31:35).

Увесь цей час Йов не втрачав надії, що Бог відповідь йому. Йому особисто! «Та я знаю, що мій Викупитель живий... І з тіла свого я Бога побачу» (19:25-26). Іншого джерела розради Йов уявити собі вже не міг.

Господь почув молитву Йова й відповів йому з бурі. Відповідь запитаннями. Мені здається, вирішальне значення для того, щоб правильно зрозуміти ці запитання, має інтонація, з якою ми їх читаємо: «Чи ти хочеш порушити право Моє, винувавши Мене, щоб оправданим бути?»; «Хто вийде навпроти Мене – й буде цілий? Що під небом усім – це Моє!» (40:8, 41:3).

Якщо ми читаємо ці запитання Господа, звернені до Йова, з інтонацією роздратованого батька, який вимагає звіт від сина, то вони, природно, справляють руйнівну дію. Але прочитаймо ці глави з позиції Викупителя, лица Якого шукав виснажений Йов. У них немає ні докору, ні викриття. Бог зглянувся до Йова й показує йому світ таким, яким Він його бачить Сам. І саме цей підхід Бога призводить Йова до скрухи. Велич Бога і Його голос поставили серце Йова на коліна. Всією душею й усім еством своїм Йов уклонився Богові. Мрія Йова – його сердечне бажання почути відповідь Бога – збулася. Глибоко переконаний раніше у своїй праведності, він тепер кається: «Оце я зникчменів, – що ж маю Тобі відповіді? Я кладу свою руку на уста свої... Я раз говорив був, і вже не скажу, а вдруге – і більш не додам!...» (40:4-5).

Від зовнішнього поклоніння, виконання заповідей і жертвоприношень Йов приходить до внутрішнього пізнання Бога. Сам Бог відкрився йому, і Йов вимовляє знамениті слова: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе...» (42:5).

Епілог

«І сталося по тому, як Господь промовив ці слова до Йова, сказав Господь теманянину Еліфазові: «Запалився Мій гнів на тебе та на двох твоїх приятелів, бо ви не говорили слушного про Мене, як раб Мій Йов» (42:7).

Але що в промовах друзів було неправильним? Гадаю, це можна побачити в наступному: сокращений Йов говорить, що «ховає пораду немудру» (42:3), тоді як роздуми друзів спонукають їх відповідати, і вони висловили їх із поспіхом (20:2).

З милості Своєї Господь знову дарує Йовові ясні земні блага. Однак найголовніше відбувається до цього; кульмінаційний момент – у глибокому пізнанні Бога.

«Отож, за блаженних ми масмо тих, хто витерпів. Ви чули про Йовове терпіння та бачили Господній кінець його, що велими Господь милостивий та щедрий» (Як. 5:11).

Ян Пепке.

НЕБЕЗПЕКА ПОБЛАЖЛИВОСТІ

Людині властиво бути ласкавою та чуйною до власної плоті. Однак ці почуття здатні робити сліпими щодо помилок своїх дітей та глухими до всіх порад з цього приводу, замість того, щоб, завдавши їм болю, вжити необхідних заходів.

Покарання і виправлення дитини – речі неприємні. Але марно сподіватися на те, що дітей можна виховати, не застосовуючи необхідних заходів виправлення.

Найшвидший спосіб зіпсувати дітей – дозволити їм іти власним шляхом і поводитися неправильно, не караючи їх за це. Ви не повинні допустити такого, яких би страждань це вам не коштувало, якщо тільки ви не бажаєте покалічити душі своїх дітей.

Святе Письмо конкретно і ясно висвітлює це питання: «Хто стримує різку свою, той ненавидить сина свого, хто ж кохає його, той шукає для нього картання» (Прип. 13:24);

«Картай свого сина, коли є надія навчити, та забити його – не піднось свою душу» (Прип. 19:18);

«До юнакового серця глупота прив'язана, та різка картання віддалить від нього її» (Прип. 22:15);

«Не стримуй напучування юнака, – коли різкою виб'єш його, не помре: ти різкою виб'єш його і душу його від шеолу врятуєш» (Прип. 23:13-14);

«Різка й поука премудрості дають, а дитина, залишена тільки собі, засоромлює матір свою. Карай сина свого – й він тебе заспокоїть, і приємності дасть для твоєї душі» (Прип. 29:15, 17).

Наскільки виразні й переконливі ці тексти! Як прикро усвідомлювати, що багато християнських сімей не знайомі з ними.

Батьки та матері, якщо ви не караєте своїх дітей тоді, коли вони поводяться неправильно, тим самим ви завдаєте їм страшного лиха.

Поміркуймо над біблійною оповіддю про ізраїльського священника Ілія. Його сини Хофні та Пінхас поводилися нечестиво, і він «не спиняв їх» (1 Сам. 3:13). Ілії застосовував до них лише нудні та байдужі докори, замість того, щоб, як зауважує Святе Письмо, рішуче викривати їхні вчинки. Інакше кажучи, він шанував своїх синів більше за Бога (1 Сам. 2:22-29). І чим усе це скінчилося? Ще за свого життя він почув про смерть обох своїх синів у бою, і його сивина у журбі зійшла в могилу.

Згадаймо також біблійний приклад ізраїльського царя Давида. Хто може без жалю читати оповідь про його синів та їхні гріхи? Аммонів гріх кровозмішання;

вбивство Авесалома, коли той через гордощі зчинив заколот проти свого батька Давида; Адонія та його честолюбні плани – усе це було тяжкими душевними ранами для людини, яку Бог назвав «мужем за серцем Своїм» (1 Сам. 13:14).

Однак чи не було все це наслідком помилок з боку самого Давида, яких він припустився у вихованні своїх дітей? Ключ до розв'язки цього можна прочитати у біблійному тексті, де говориться про Адонію, одного з Давидових синів. Написано: «А батько його ніколи його не засмучував, щоб сказати: «Чому ти так робиш?»» (1 Цар. 1:6).

Таке виховання спричинилося до нещасть у житті цієї родини. Давид був надто поблажливим батьком, дозволяючи своїм дітям іти власним шляхом, і йому довелося збирати збіжжя, отримане з того насіння, яке він посіяв.

Батьки, заради своїх дітей бережіться надмірної поблажливості. Ваш найперший обов'язок – рахуватися з їхніми потребами, а не примхам й пристрастями, виховувати, а не потурати їм, приносити користь, а не просто догоджати їхнім бажанням.

Ви не повинні потурати кожному бажанню й забаганці дитячого розуму дитини, незважаючи на свою велику любов до неї. Ви не повинні дозволити дитині вважати, що її бажання – найголовніше, що

варто їй лише чогось забажати – і це буде виконано.

Не робіть своїх дітей своїми ідолами, бо інакше Богу доведеться забрати від вас вашого ідола за те, щоб показати вам вашу нерозважність.

Навчітьесь казати своїм дітям «ні». Покажіть, що ви готові покарати їх за непослух і що коли ви попереджаєте про покарання, то готові здійснити цей намір.

Провини та хиби ваших дітей проявлятимуться дуже довго, якщо проти них будуть висуватися лише погрози. Карайте дітей якомога рідше, але по-справжньому й серйозно.

Щодо способу покарання не може бути загальних правил. Характери дітей настільки різні, що суворе покарання для однієї дитини може взагалі не бути покаранням для іншої.

Безперечно, багато хто з батьків застосовує тілесне покарання надто часто і робить це надто жорстоко; та однак чимало інших батьків застосовують його надто рідко.

У вихованні дітей немає нічого незначного – тут все важливе. Маленький бур'ян так само необхідно виполювати, як і великий. Залиште його рости, і незабаром він стане великим.

ДЕСЯТЬ ЦІКАВИХ ФАКТІВ ІЗ ЖИТТЯ ВІКТОРА БОРИШКЕВИЧА

2 жовтня 2019 року нас сколихнула приголомшлива звістка: відійшов у вічність Віктор Дем'янович Боришкевич. Ще вчора він проголошував проповідь у своїй місцевій церкві, даючи настанови, підбадьорюючи та надихаючи на працю, і ніхто не здогадувався, що ця проповідь була останньою...

* Він ніколи не говорив «моя церква» – тільки «наша церква». У цьому не лише лексична граматичність. Тут захована богословська концепція: церква не належить окремому пастору, вона будується не на його імені, а на Імені Господа Ісуса Христа. Служителів же ставить Святий Дух, щоб вони пасли «Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він» (Дії 20:28).

* Замолоду Віктор Дем'янович співав у хорі та групах, декламував вірші, трохи регентував, проповідував. Деякий час був керівником естрадного оркестру і грав на бас-гітарі. Згодом його призначили відповідальним за молитви в Золотіїві, займався з молоддю. Був членом ревізійної комісії в церкві, членом братерської ради. Із чотирьох кандидатів його було обрано на пресвітерське служіння в церкві Святої Трійці. Про посади зовсім не мріяв, просто був активним у служінні. А Господь використав Свій принцип: «Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе» (Мт. 25:21). Шлях до висот пролягає через наполегливу працю. Якщо ти не активний замолоду, то навряд чи будеш таким у старості.

* Перед обранням на служіння Віктору Боришкевичу було адресовано два пророцтва: «Хочу зодягти тебе в одяжі священника і допоможу в будівництві»;

«І будеш, як Ісус Навин, вести народ Мій в обітований край. Тільки будь сильний та дуже мужній. І ще раз говорю тобі: будь сильний та дуже мужній». Він їх тоді не розумів до кінця, але зберігав у своєму серці.

* Віктору Дем'яновичу довелося пережити близько 20 тяжких хвороб і чотири операції. Але він продовжував виконувати Божу справу. Своїм життям Віктор Дем'янович може сказати: «Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і поклав на мене благодать Своєю, уподобав виявити мною Сина Свого, щоб благовістити я Його між поганями, я не радився зараз із тілом та кров'ю...» (Гал. 1:15-16).

* Віктор відмінно навчався у школі. Атеїстична влада не дозволяла християнам здобувати вищу освіту, та Віктору все ж дали направлення з колгоспу до сільськогосподарського технікуму. Там йому

запропонували стати комсомольцем, щоб мати право на «червоний» диплом. «Таким шляхом я й сам міг це зробити» – відмовився Боришкевич.

* Віктор Дем'янович вів щоденник, де записував свої плани, основні події, думки. На запитання дружини, навіщо він це робить, жартома відповідав: «Щоб мої внуки потім могли почитати, чим дід займався». Насправді, причина полягала в іншому – така практика давала певні переваги та формувала позитивні навички. Ведення щоденника, конспектування допомагає формулювати думку, проповіді стають лаконічнішими та чіткішими.

* Віктор Боришкевич написав дві книги: «Слово Твоє – світильник» та «Проповідник і його проповідь».

* Одна з найпоширеніших його проповідей має назву «П'ять пунктів життя християнина». Ось ці

пункти: молитва, дослідження Божого Слова, спілкування з Божим народом, проповідь Євангелія, добродієність. Віктор Дем'янович не тільки проповідував про них, але й жив ними.

* Брат Віктор постійно використовував будь-яку нагоду, аби засвідчити людям про Ісуса. Робив це всюди: на вулиці, базарі, на автозаправці, стоячи у черзі в держустановах тощо. Якось на виборчій дільниці одна жінка на пропозицію взяти християнський календарик грубо відповіла йому.

Хтось із дітей пізніше сказав: «Може, не варто було там роздавати календарики». – «Дітоньки, я сію слово. І хоч вона відштовхнула мене, але в її серці це зернятко поселилося. Дасть Бог життя, воно проросте. Це ціль нашого життя, роби́ть так і ви», – відповів Віктор Дем'янович.

* У вівторок на молодіжному проповідували місцеві брати, співав хор, служила студентська спілка. Віктор Дем'янович нахилився до Павла Мельника, який сидів поруч, і сказав: «Чи ти звернув увагу на цю пісню? Тут дуже особлива мелодія...»

Це було останнє служіння Віктора Дем'яновича. А слова пісні були такими:

Я знаю, сповниться усе, і я чекаю,
Мене Дух Божий віднеє в оселю раю.
Тобою лиш єство живе, нема миліше,
Чекаю, Господи, Тебе, прихось скоріше.

На прощальне служіння та похорон до церкви Святої Трійці з'їхалися тисячі людей. Паралельно ці дії транслювалися в Інтернеті. Місцеві та деякі загальноукраїнські видання рясніли заголовками: «Пшов із життя відомий рівненський пастор Віктор Боришкевич». Його відхід помітили не тільки одновітці, але й навколишній світ.

Олександр Геніш.

УЧИТЕЛЮ, ДЕ ЖИВЕШ?

Учора згадували про Учителя. Не в школі, не в студентській аудиторії. Згадували біля домовини. Доктор служіння Анатолій Кліновський читав останню лекцію. Читав мовчки, з серйозним виразом обличчя, всі уважно слухали, згадували, в душі відповідали на питання...

... А мені в пам'яті якось по-особливому, у новому контексті зазвучало питання Христових учнів: «Учителю, де Ти живеш?».

Відповіддю Христа було: прийдіть і побачите. Проте зараз мова не про земне помешкання Ісуса, не про побутові умови працівників освіти, не про якість життя у студентських гуртожитках, але про якесь надзвичайно зворушливо-щемне почуття,

що наповнює серце біля домовини друга: «Де живеш, учителю?».

Мабуть, така вже доля учителів-пілігримів: сьогодні тут, завтра там, вокзали, аеропорти, дороги, авдиторії... Знову дороги, знову вокзали і так поступово все ближче і ближче до авдиторії Небесної Академії, щоб продовжити вчитися і пізнавати Того, про Кого вчили й про Кого проповідували на коротких парах земних років. «Де живеш, учителю?».

Закінчення короткої земної мандрівки передбачає початок Вічності. «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його». Це поглиблений курс навчання, пізнання Неосяжної для розуму Вищої Духовної Сутності, або просто Бога-Творця! Термін навчання – вічно! Студент Кліновський склав вступні іспити і прийнятий!

... Я дивився на схилену постать дружини і думав: мабуть, є щось позитивне у тих довгих поїздах, відрядженнях, подорожах. Ці розлуки призвичаювали до думки – він скоро повернеться, а ще надавали смаку будням самотності. А ще – привчили до розлук і зустрічей. Так буде і цього разу. Лишень потрібно трохи почекати...

«Magister dixi» – цією фразою закінчувалися суперечки у стародавніх схоластів, послідовників Арістотеля, посилаючись на його незаперечний авторитет. «Учитель сказав» – учитель говорив і стверджував саме так – можливо, саме такою фразою будуть закінчуватися дискусії студентів, посилаючись на авторитет мого брата.

«Де живеш, учителю?». Кліновський усміхався з фото: «Прийдете – побачите». До зустрічі.

Микола Синюк.

ТРАГІЧНО ЗАГИНУВ ДЕКАН КОРОСТЕНСЬКОЇ СЕМІНАРІЇ ПРАКТИЧНОГО БОГОСЛОВ'Я, БАТЬКО ЧОТИРЬОХ ДІТЕЙ ЮРІЙ БАБИН

У ДТП, що сталася вночі 15 жовтня поблизу с. Новаки Лугинського району на Житомирщині, загинув студентський декан СПБ Юрій Бабин.

Разом з Юрієм у автомобілі знаходилася його родина: дружина Мирослава та четверо дітей. Дружина та двоє дітей отримали переломи та інші травми. Юрій у 41-річному віці пішов до небесних осель.

Висловлюємо щирі співчуття родині, церкві та співробітникам Юрія Бабина. Сумуємо разом з вами.

«Кінець діла ліпший від початку його...» (Екл. 7:8).

Ісус був зневажений і відкинутий, Він страждав і відчував хвороби. А тепер Він сидить по правиці Отця, чекаючи, коли Його вороги будуть кинуті до Його ніг.

У цьому світі ми повинні жити так, як Він. Ми повинні нести хрест, бо не зможемо носити вінця; ми повинні пройти через болото, бо інакше ніколи не зможемо ходити золотими вулицями. Тож будь мужнім, християнине, – «Кінець діла ліпший від початку його...»

Подивись на гусеницю: якою брудною вона здається! Та це лише початок справи. Глянь на прекрасного метелика з кольоровими крильцями, який грається на сонці, п'є з бутонів квітів, переповнений щастям і життям; це – кінець справи.

Ця гусениця – ти сам, допоки тебе не огорне

кокон смерті; але коли з'явиться Христос, ти будеш подібний до Нього, тому що побачиш Його Таким, Яким Він є.

Оцей грубий на вигляд алмаз кладеться на стіл гранильника. Його обробляють з усіх боків. Багато що відсікається від нього – багато з того, що йому самому здавалося цінним.

Цар увінчаний; діадема покладена на голову монарха під радісні звуки сурми. Яскравий промінь б'є з цієї корони – саме з того алмаза, який щойно так сильно страждав під різцем гранильника.

Ти цілком можеш прирівняти себе до такого алмаза, бо ти – один з людей Божих; і тепер для тебе час обробки. Нехай віра й терпіння нині панують в тобі, бо в той день, коли вінець буде покладений на голову Царя, Предвічного, Безсмертного, Невидимого, один з променів слави буде виходити від тебе.

«Кінець діла ліпший від початку його...»

Чарльз Сперджен.

№ 10 (181) Виходить щомісяця
жовтень 2019 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована у
видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726